

Wat als volgt valt weer te geven:

Ter eeuwige gedachtenis van
Desiderius Erasmus van Rotterdam.

Reiziger, die nu het beeld aanschouwt van de grote
man die Erasmus was, beeld dat, werk van een kunstenaar,
bestemd is te blijven bestaan, houd hier even stil.

Hij schitterde als een felle fakkel in dikke duisternissen,
en de plumpe barbarij heeft hij door de beschaving
die hij bracht uit de geesten verdreven.

Wie verbaast zich niet over zijn geschriften?

Op zijn graf is Bazel trots, maar Rotterdam op de verdienste
de moeder te zijn, die de grote man voortbracht.

Met wetenschap, met vroomheid heeft Desiderius de wereld
vervuld - toen hij wegviel, staarden onze Hollandse voorvaders
hem na in het volle besef van hun gemis.

De stad, die dochter van de Rotte is, zal er zorg voor dragen
dat in deze tijd, die niet beter is (nl. dan de zijne)
een welig gewas van grote mannen opgroeit.³⁾

Het Griekse gedicht is van Johannes Sylvius, aan de school
verbonden vanaf 1669 en rector van 1681 tot 1719 - Hovius en
Rabus hebben onder hem gewerkt. Zijn vers vindt men voorin
de uitgave van de Latijnse tekst van Erasmus' *Colloquia*, die
Rabus in 1693 deed verschijnen bij Reynier Leers - Rabus had
er aantekeningen aan toegevoegd en drukte er voor de tweede
maal Erasmus' jeugdwerkje *Conflictus Thaliae et Barbariei* in
af⁴⁾. In het voorwerk vindt men o.a. de beide Latijnse verzen
van Heinsius (*Rott. Jaarb.* 1958, p. 217 v. en 181). Dan volgt:

In eandem J. S.

Ξεῖν' ἐπιθάμβει, ὄρα's πολυῖδμονος εἰκόν' Ἐράσμου,
τῷ ποτε δῶκε πνοῖην καὶ βίον ἥδε πόλιν.
Δῶκε βίον δ' αὐτὸς γεγάυς Μούσῃσι νεκρῶσιν,
αὐτὰρ αἰδίδιον τῷ βίον ἀντέδωκεν.
Ζῆ ἄρα ψυχὴν· Ἐν βασιλείῃ θῶμα τέλειπτα,
ἴδδε δὲ ζῶει αἰεὶ χάλκεόν ἱστάμενον.

Op hetzelfde (beeld) J(ohannes) S(ylvius)

Vreemdeling, verbaas u: ge aanschouwt het beeld
van de geleerde Erasmus, aan wie eens deze stad